

מתייהדים בזמנינו

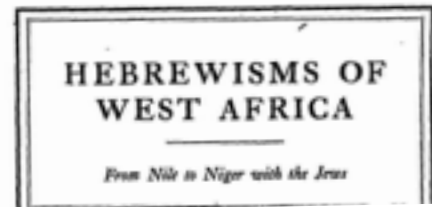
ארי גרינספן

טז) ותאמר רות אל־תפגעי־בי לעזבך לשוב מאחריך כִּי אֶל־אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַיךְ וּבְאֲשֶׁר תִּלְיִנִי אֶלִּיו עִמָּךְ עִמִּי וְאֶל־הֵיכַל אֱלֹהֵי:

ורבים מעמי הארץ מתייהדים כי נפל פחד היהודים עליהם" (אסתר ח, ז)

Uzbekistan, Afghanistan, Iran, Sudan
Madagascar, Papua New Guinea, Uganda, Zimbabwe, Kenya,
Indonesia, Brazil, Peru, Mexico
India, Nigeria

רבי נחמיה אומר: אחד גרי אריות , ואחד גרי חלומות, ואחד גרי מרדכי ואסתר - אינן גרים נקבעה שם "הלכה כדברי האומר: כולם גרים הם יבמות כד

רלב"ג - "שהיו מראים עצמם כאילו הם יהודים, והיו משנים — מלבושיהם, אבלבאמת אינם גרים גמורים"

רשי- גרים
"קימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלווים עליהם"

גוים המעריכם יהודים

283 νενομισμένων παρατηρήται. μμείσθαι δὲ
πειρῶνται καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἡμῶν ὁμόνοιαν
καὶ τὴν τῶν οὐτῶν ἀνάδοσιν καὶ τὸ φιλεργὸν ἐν
ταῖς τέχναις καὶ τὸ καρτερικὸν ἐν ταῖς ὑπὲρ τῶν
284 νόμων ἀνάγκαις. τὸ γὰρ θαυμασιώτατον, ὅτι
χωρὶς τοῦ τῆς ἡδονῆς ἐπαγωγῆς δελείατος³ αὐτὸς
καθ' ἑαυτὸν ἰσχυρεῖν ὁ νόμος, καὶ ὡσπερ ὁ θεὸς
διὰ παντὸς τοῦ κόσμου πεφοίτηκεν, οὕτως ὁ
νόμος διὰ πάντων ἀνθρώπων βεβάδικεν. αὐτὸς δὲ

the matter of food are not observed. Moreover, they attempt to imitate our unanimity, our liberal charities, our devoted labour in the crafts, our endurance under persecution on behalf of our laws. The greatest miracle of all is that our Law holds out no seductive bait of sensual pleasure,⁶ but has exercised this influence through its own inherent merits; and, as God permeates the universe, so the Law has found its way among all mankind. Let each man reflect for

מראה, אף, התנהגות, פולחן, אוכל

אין אדם רשאי למכור טלית מצוייצת לעובד כוכבים עד שיתיר ציציותיה מאי טעמא הכא תרגימו משום זונה רב יהודה אמר שמא יתלוה עמו בדרך ויהרגנו (מנחות מג:א)

כי הא דרב אדא בר אהבה חזייה לההיא כותית דהות לבישא כרבלתא [8] בשוקא, סבר דבת ישראל היא, קם קרעיה מינה; אגלאי מילתא דכותית היא - שיימוה בארבע מאה זוזי (ברכות דף כ)

כך הם ישראל, כל מקום שאחד מהם הולך אינו יכול לומר שאינו יהודי. למה? שהוא ניכר, הדא הוא דכתיב: (ישעיה ס"א) כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך ה' (שיר השירים רבה ו')

ההוא ארמאה דהוה סליק ואכיל פסחים בירושלים אמר כתיב (שמות יב, מג) כל בן נכר לא יאכל בו (שמות יב, מח) כל ערל לא יאכל בו ואנא הא קאכילנא משופרי שופרי אמר ליה רבי יהודה בן בתירא מי קא ספו לך מאליה אמר ליה לא כי סלקת להתם אימא להו ספו לי מאליה כי סליק אמר להו מאליה ספו לי אמרו ליה אליה לגבוה סלקא אמרו ליה מאן אמר לך הכי אמר להו רבי יהודה בן בתירא אמרו מאי האי דקמן בדקו בתריה ואשכחוהו דארמאה הוא וקטלוהו שלחו ליה לרבי יהודה בן בתירא שלם לך ר' יהודה בן בתירא דאת בנציבין ומצודתך פרוסה בירושלים (פסחים ג:)

רמבם על חשיבות של גרים

דע שחובה שחייבתנו התורה על הגרים גדולה היא... על הגרים ציוונו באהבה רבה המסורה ללב "ואהבתם את הגר" (דברים י, ג) כמו שציונו לאהוב את שמו "ואהבת את ה' אלוקיך" (דברים ו, ה). והקב"ה בכבודו אוהב גר, שנאמר: "ואוהב גר לתת לו לחם ושמלה" (דברים י, יח). וזה שקרא לך כסיל, תמה גדול הוא. אדם שהניח אביו ומולדתו ומלכות עמו וידם הנטויה, והבין בעין לבו ובא ונדבק באומה זו שהיא היום למתעב גוי עבד מושלים, והכיר וידע שדתם דת אמת וצדק, והבין דרכי ישראל וידע שכל הדתות גנובות מדתם, זה מוסיף זה גורע, זה משנה זה מכזב, ומחפה על ה' דברים אשר לא כן, זה הורס יסודות וזה מדבר תהפוכות, והכיר הכל ורדף אחר ה' ועבר בדרך הקדש ונכנס תחת כנפי השכינה ונתאבק בעפר רגלי משה רבינו רבן של כל הנביאים ע"ה וחפץ במצותיו ונשאו לבו לקרבה לאור באור החיים ולהעלות במעלת המלאכים ולשמוח ולהתענג בשמחת הצדיקים והשליך העולם הזה מלבו ולא פנה אל רהבים ושטי כזב, מי שזו מעלתו כסיל יקרא? חלילה לך, לא כסיל קרא ה'

שמך, אלא משכיל ומבין ופקח והולך נכוחות, תלמידו של אברהם אבינו שהניח אבותיו ומולדתו ונטה אחרי ה'. ומי שברך את אברהם רבך ונתן לו שכרו בעולם הזה ולעולם הבא, הוא יברך אותך ויתן לך שכרך כראוי בעולם הזה ולעולם הבא ויאריך ימך עד שתורה במשפטי ה' לכל עדתו ויזכה אותך לראות בכל הנחמות העתידות לישראל, והיה הטוב ההוא אשר ייטיב ה' עמנו והטבנו לך כי ה' דבר

טוב על ישראל. משה ב"ר מימון זצ"ל

רמב"ם על גוים ולימוד תורה

שו"ת הרמב"ם סימן קמט ומותר ללמד המצות לנוצרים ולמשכם אל דתנו, ואינו מותר דבר מזה לישמעאלים לפי מה שידוע לכם על אמונתם, שתורה זו אינה מן השמים, וכאשר ילמדום דבר מן כתוביה (וימצאוהו) מתנגד למה שבדו הם מלבם לפי ערבוב הסיפורים ובלבול . . . העניינים אשר באו להם אבל הערלים +ר"ל הנוצרים+ מאמינים בנוסח התורה שלא נשתנה, ורק מגלים בה פנים בפרושם המופסד ומפרשים זאת

בפירושים, שהם ידועים בהם, ואם יעמידום על הפרוש הנכון, אפשר שיחזרו למוטב ואפילו לא יחזרו, כשרוצים שיחזרו, לא יבוא לנו מזה מכשול ולא ימצאו בכתוביהם דבר שונה מכתובינו (שו"ת רמב"ם תמ"ח)

איסורי ביאה י"ג:ט"ו
 (טו) לפיכך לא קבלו בית דין גרים כל ימי דוד ושלמה. בימי דוד שמא מן הפחד חזרו. ובימי שלמה שמא בשביל המלכות והטובה והגדלה שהיו בה ישראל חזרו. שכל החזר מן העפולים בשביל דבר מהבלי העולם אינו מגרי הצדק. ואף על פי כן היו גרים הרבה מתגירים בימי דוד ושלמה בפני הדיוטות. והיו בית דין הגדול חוששין להם לא דוחין אותן אחר שטבלו מכל מקום ולא מקרבין אותן עד שתראה אחריתם (איסורי : ביאה י"ג:ט"ו רמב"ם)

What Constitutes the Jew?

Yet, there remains that mysterious something deep ingrained in his very being, that effectively segregates the Jew from the rest of humanity, if not racially, at least socially. For, while strictly speaking, the Jews are not a race but "a social and religious community," as we have seen,¹¹⁸ still in everyday life, when even the religious element has been eliminated, the renegade must still be classified as a Jew and nothing else. As a consequence, although a Jew may be a perfect gentleman in every way, endowed with wealth, and a man of education and refinement, the fact that he is a Jew is ever uppermost in the minds of men, and too often, the high esteem that is his due, is tempered by disgraceful prejudice. Nay more, if in time he comes to neglect the Sabbath rest and ignores the fasts of precept; if he utterly disregards all dietary restrictions, and openly scoffs at the Law and the Prophets; if, finally, he casts all religion aside and becomes an avowed atheist or Bolshevik—in a word, if he proves himself faithless to the most sacred traditions of his religion and his people—it makes no difference in the eyes of the world, he is still a Jew; and according to the consensus of public opinion, nothing he can do will make him less a Jew.

בדבר הגירות הנעשה בזמננו...

לאותו סוג גרים אשר קבלתם עול מצוות קרובה להיחשב כדברים שבלבו ובלב כל אדם, שלבם בל עמם, והננו כמעט בטוחים שאינם חושבים כלל לקיים ולשמור מצוות ד', בכגון

זה נראה לעניות דעתי שכל המסייעים לגירות כזו, אף אם הם טועים לחשוב שהם גרים גמורים, אפילו הכי גם לשיטתם המגיירים אותם עוברים בלאו של "לפני עור לא תתן מכשול" (ויקרא יט, יד). שהרי כל דבר הנעשה נגד רצון ה' קרוי מכשול... דמה שגר כזה חילל שבת ואכל נבלה לפני שהתגייר לא היה בכך שום עבירה ולא נעשה כלל שום מכשול, ואילו עכשו כשהוא ממשיך ללכת בדרך זו גם להבא, הרי כל מעשיו נהפכים לפוקה ומכשול (ע"פ שמואל א כה, לא), וכיון שכל זה נעשה רק מפני הגירות, נמצא שכל המגיירים והמסייעים לכך הוי ליה כגדול המחטיאו, ועוברים בלאו של "ולפני עור לא תתן מכשול" (הרב שלמה זלמן אויערבך, שו"ת מנחת שלמה, חלק א סימן לה)

דין זה דנכרי שבא להתגייר ולקבל עליו כל המצות חוץ מדקדוק אחד מדברי סופרים דאין מקבלין אותו, היינו במתנה שלא לקבל ושיהיה מותר לו דבר זה מן הדין, בזה אין מקבלים אותו, דאין שיור ותנאי בגירות ואין גירות לחצאין. אבל במי שמקבל עליו כל המצות, רק שבדעתו לעבור לתיאבון, אין זה חסרון בדין קבלת המצות (הרב חיים עוזר גרודז'ינסקי בשו"ת אחיעזר חלק ג סימן כו)

מעתה אסורה נא ואראה דברי האוסרים לקבל גרים כאלה. סומכים דבריהם על מה שכתב הרמב"ם ז"ל: "אבל בזמן הזה אפילו קבל עליו כל התורה כולה חוץ מדקדוק אחד אין מקבלין אותו" (הלכות איסורי ביאה פרק יד הלכה ח). מכאן למדו דכל

שידוע שאינו משמר המצוות לאחר מילה וטבילה הוי כאילו אינו מקבל המצוות. ולעניות דעתי לא נראה כן, שאם כן בטלת מצוות גרות, דאין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. ואם כן נאמר אפילו בישראל, כל שכן הוא בגר, שודאי יעבור במצווה או מצוות מן התורה אחרי?! המילה והטבילה, והרי זה כאלו אמרו חוץ מדבר אחד אבל באמת זה אינו דלא אמרו חוץ מדקדוק אחד אין מקבלין אותו אלא שאומר שאינו מקבל עליו עול מצוה זאת, אבל אם קבל כל התורה ושכרן ועונשן של מצות, אלא שהוא נמשך בדברים שהרגיל בהם בגיותו, הרי זה גר חוטא ואין נמנעים מלקבל אותו משום כך.

מכל האמור מתבררים הדברים כשמלה: גר שקבל עליו המצות ועונשן, אף על פי שידוע שלא יקיים אותם, מקבלים אותו אחרי שהודיעו לו מצות קלות וחמורות ענשן ושכרן. שגם אם יחטא ויענש, מכל מקום זכות היא לו לזכות באותן המצות שיקיים

אותן

(הרב בן ציון מאיר חי עוזיאל במשפטי עוזיאל: משפטי עוזיאל תניינא, חלק ב יורה דעה, סימן נח)

בדבר שבבית הספר היומי שנתייסד ע"י בני תורה ויראי השי"ת והמנהל והמורים כולם יראים ושלמים. ונדעו שהרבה תלמידים הם מנכריות שנתגיירו אצל הרעפארמער ואצל הקאנסערוואטיוון שאינו כלום. אם באופן שא"א יהיה להוציאם מבית הספר האם מחוייבים אותן שכל פרנסתם מזה להניח משרתם, הנה קשה לפני לומר דבר מוחלט בשעה שנוגע לפרנסתם שהוא חיי נפש ונסיון גדול בדבר שלא הוזכר בהפוסקים ולא ידוע לנו ממילא פרטי דינים בזה, דהא אפשר שכיון שהם מחזיקים עצמן ליהודים והולכין לביה"ס ללמוד מטעם שהוא מעשה יהדות ליכא איסור, וגם אפשר מכיון שהרב לומד העיקר עם תלמידים שהם ישראלים כשרים ליכא איסור אף שלומדין ממילא גם תלמידים נכרים. ומש"כ התוס' בשם הר' אלחנן דאיכא לפנ"ע מטעם שהעכו"ם אסור ללמוד תורה אולי על קטניהם

ליכא איסור זה, וגם לא נאמר עכו"ם שלמד תורה אלא עכו"ם שעסק אולי אין זה בלמוד המלמד עם תינוקות, לכן קשה לומר שמוכרחין לעזוב פרנסתן אף שהיה זה מן הראוי לעשות כן, ואם בשביל זה יתבטל כל בית הספר וילכו בשביל זה גם ילדי ישראל הכשרים לבתי ספר של המדינה שילמדו שם עניני כפירה הלא יותר טוב שלא יעזבו משרתם שלא יתבטל בית הספר, וגם אם הם יעזבו משרתן יקחו למורים מינים וכופרים וילמדו גם אל ילדי ישראל עניני כפירה ח"ו ג"כ הרי אדרבה אין להם להניח משרתם, אשר על כן אין לומר דבר זה, אבל הא אפשר לתקן דאת הקטנים יגיירו כי הם א"צ קבלת מצות ויגיירום ע"ד ב"ד והוא זכות להם כי מכיון שלומדים בבי"ס דתי אצל מורים יראי שמים הרי מצוי שיתגדלו להיות שומרי תורה שלכן אף שהוא ספק הוא זכות ודאי, וגם אף אם לא יתגדלו להיות שומרי תורה מסתבר שהוא זכות דרשעי ישראל שיש להם קדושת ישראל ומצותן שעושין הוא מצוה והעבירות הוא להם כשגגה הוא ג"כ זכות מלהיות נכרים, וזה אני חושב שיסכימו הבע"ב, וגם הגדולים מבני י"ג נמי אם יאמרו להם שצריכין להתגייר וכן הגדולות מבנות י"ב ודאי יתרצו ובוזה צריך להשתדל וכמובן להסביר הדבר באופן טוב ובנחת שודאי ישמעו לזה (**אגרות משה אבן העזר ח"ד סימן כו:ג**)

